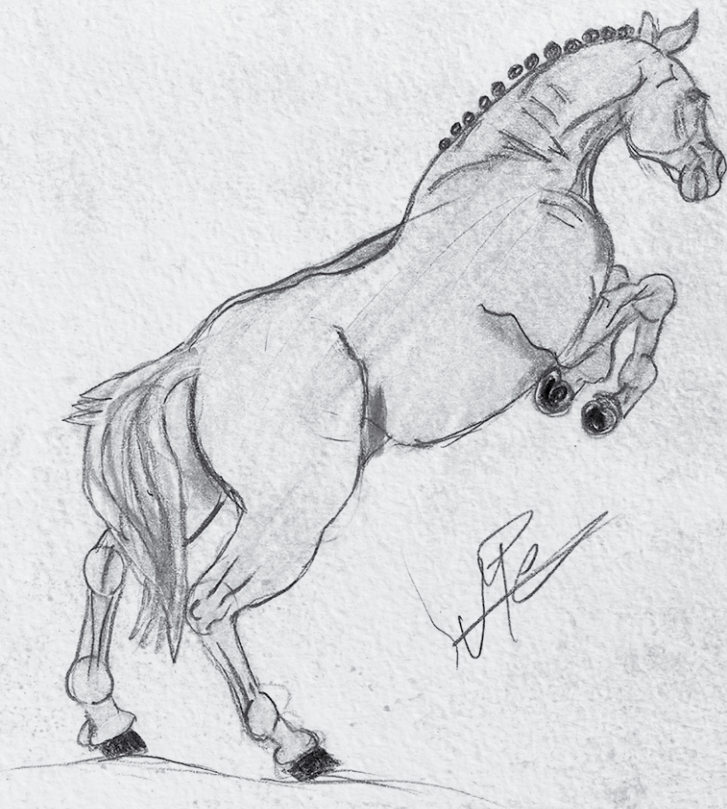

SLAVA IN PRIJATELJSTVO

Avtorica: Ana Paulič
Ilustrirala: Mineja Petrun

Avtorica: Ana Paulič

Ilustrirala: Mineja Petrun

Lektorirala: Mateja Žerjav, prof.

Oblikovanje: Vizualne komunikacije comTEC® d.o.o.

Naklada: elektronska publikacija

Izdano v samozaložbi za promocijo lipicancev

Februar 2016

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-93-34(0.034.2)

PAULIČ, Ana

Slava in prijateljstvo [Elektronski vir] / avtorica
Ana Paulič ; ilustrirala Mineja Petrun. - El. knjiga. -
Maribor : samozal. A. Paulič, 2016

ISBN 978-961-283-545-3 (pdf)

COBISS.SI-ID 85938689

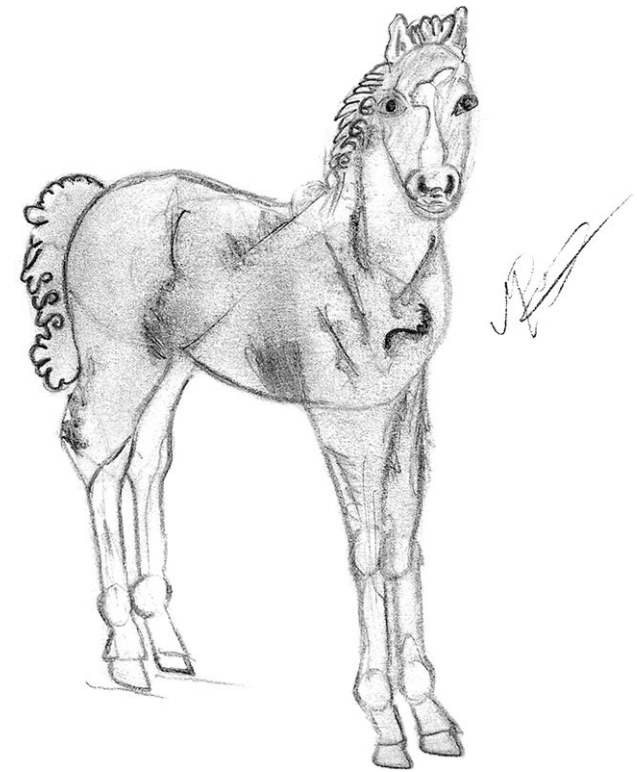
KAZALO

STRANI

I. POGlavJE	7
II. POGlavJE.....	11
III. POGlavJE.....	15
IV. POGlavJE.....	19
V. POGlavJE	23
VI. POGlavJE.....	27
VII. POGlavJE.....	31
VIII. POGlavJE	35
IX. POGlavJE.....	39
X. POGlavJE	43

I.

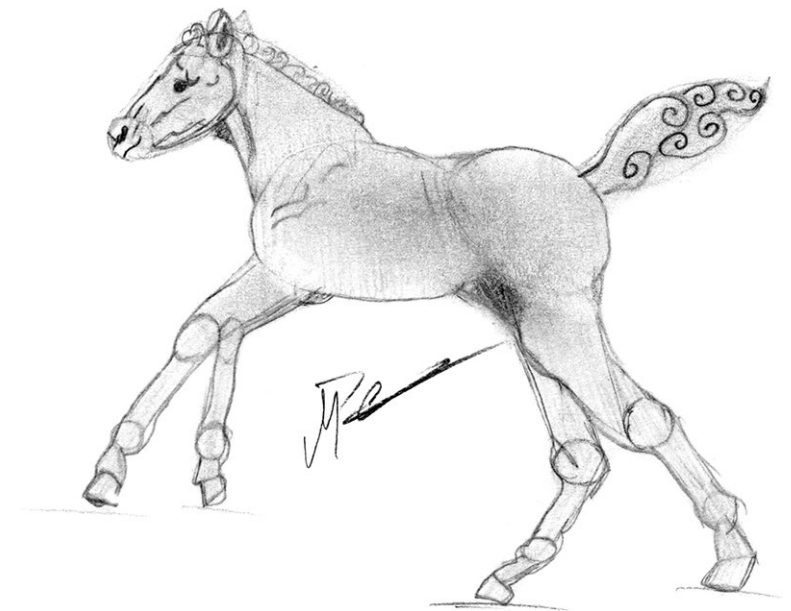
POGLAVJE

Bilo je tiho jutro, ptice so začele prepevati svoje že znane pesmi. Vsa narava se je prebudila. Na jasi blizu Hrastovega gozda so mirno počivali konji lipicanske pasme in se začeli tiho prebujati. Drug za drugim so vstali in odšli do potoka ter se napili hladne vode. Bila je pomlad in pravkar so na svet prišli prvi žrebički. Žrebiček po imenu Siglavy Batosta ali Neroda, kot ga je večina klicala, se je prebudil prvi in veselo odskakljal k potoku, pri čemer se je seveda spotaknil ob korenino hrasta in padel. Medtem so se prebudili tudi njegovi tovariši in se mu začeli smejati. Ubogi žrebiček se je žalosten splazil k mami in začel sesati mleko. Mama ga je prijazno pogledala in mu dejala: »Nič ne skrbi, kmalu boš postal močnejši in noge se ti ne bodo več zapletale«. Vendar mamine spodbudne besede niso pomagale. Čreda se je po poti odpravila naprej in Neroda je žalostno drobencljaj poleg svoje mame.

II.

POGLAVJE

P omlad se je začela tudi v kobilarni Lipica, kjer se je v sončno jutro prebudilo kar nekaj žrebičkov. Najmlajši in najmanjši med njimi je bil Maestoso Gratiola, večina ga je klicala Miško. Njegova mama je doslej imela veliko žrebet in vsi so bili prvaki, ampak on je bil prva pokveka. Bil je precej hiter in spreten, vendar majhen in šibek. Njegovi vrstniki so se mu smejali, češ da njegova mama še ni doživela takšne sramote in da ga bodo ljudje zanemarili, ker je ena sama zgaga. Tako je ubogi Miško vedno ostajal sam in žalosten, to jutro ni bilo nič drugače. Čez ograjo je pogledal čudovit žrebec in mu dejal: »Ne delaj si skrbi, saj boš zrasel. Ko sem bil še žrebe, sem bil takšen kot ti, pa me poglej zdaj, velik sem in najboljši v čredi.« Miško ga je samo pogledal in nato komaj izdaval: »Težko ti verjamem. Poglej mojo mamo, gotovo ji je težko shajati, ko pa sem taka pokveka in ji sploh nisem v ponos.« Miško je tako nič boljše volje počasi s povešeno glavo odkopitljaj k mami. »No, no ... Saj se bo še vse uredilo. Kmalu boš postal najboljši in nobeden od tvojih vrstnikov te ne bo mogel premagati,« je poskusila še mama, vendar brez uspeha.

III.

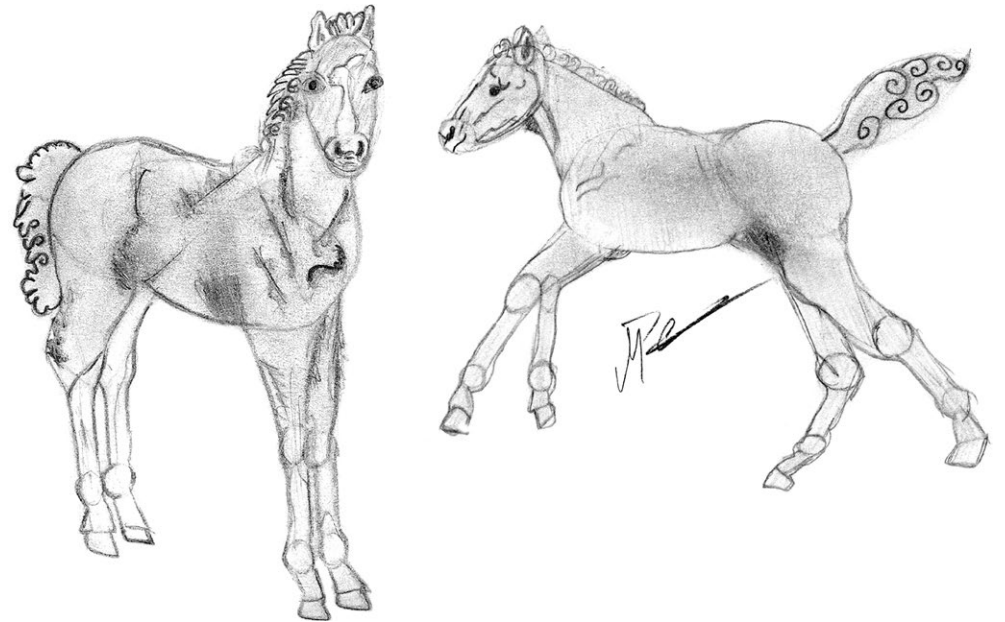
POGLAVJE

Čreda divjih lipicancev se je ustavila pri skalnati steni. Niso mogli naprej, čeprav je na vrh vodila skalnata steza. Vodja črede je odločil, da se tu utaborijo. Neroda je zagledal stezo in se odločil, da pojde, ko vsi zaspijo, po njej do vrha in dokaže vsej čredi, da je vreden spoštovanja. Tako se je zvečer začel vzpenjati po kamniti poti. Prišel je do polovice in si želel odpočiti, ko se je kar na enkrat kamenje, na katerem je stal, začelo sesuvati v dolino. V čredi so vsi spali in nobeden ni opazil, da ubogi žrebiček potrebuje pomoč. Neroda je že začel padati v dolino, ko se je nepričakovano vrv ovila okoli njegovega vratu in ga potegnila na vrh. Ko si je Neroda opomogel, je opazil, da ga je rešil človek in poskušal je zbežati. Začel je na vso moč rezgetati, vendar brez uspeha. Spet je poskusil in prebudil je svojo čredo. Ko so konji opazili, da je prišel človek in ujel nič hudega slutečega žrebička, so hoteli zbežati. Nerodina mati je bila zelo prestrašena in je prosila vodjo črede, naj mu pomaga, vendar je vodja rajše izbral drugo možnost in ubogi kobili dejal: »Bolje, da zbežimo, drugače bomo vsi v kaši. Tvojega žrebeta tako ali tako sploh ne bo škoda. Takšne nerode še nismo imeli.« Mama je še enkrat pogledala svojega žrebička in odgalopirala skupaj s preostalo čredo. Neroda je žalostno pogledal za svojo nekdanjo družino ter se vdal v usodo. Človeku je sledil do velike hiše s hlevom, kjer ga je čakala čudovita in udobna staja. Neroda je od človeka dobil tudi vedro z vodo in nekaj sena. Čez čas se je človek začel pogovarjati z njim: »No, malček, zdaj boš živel pri meni. Ime mi je Ben.« Naslednjo jutro je prišlo še več ljudi. Neroda je lahko razložil nekaj besed in ugotovil, da je eden izmed njih veterinar, zdravnik za živali, in da ga bo pregledal. Najprej se je prestrašil, ko so stopili v njegovo stajo, nato pa je zaslišal prijazen glasek: »Ne boj se, tako pregledajo čisto vsakega žrebička.« Neroda je pogledal skozi okno in zagledal majhno žrebičko. Njene besede so ga pomirile in pogumno je stopil do veterinarja. Veterinar ga je pregledal in rekel, da ni z njim nič narobe in da bo lahko šel na vzrejni pregled v Lipico. Naposled ga je Ben le izpustil na pašnik. Stopil je do ograje in vprašal žrebičko, ki ga je prej nagovorila: »Kaj je Lipica in zakaj bom odšel tja? Kaj bodo tam storili z mano?« Žrebička mu je odvrnila: »Sicer nisem lipicanka, vendar vem, da vsako leto odpeljejo lipicance v kobilarno Lipica, kjer jih pregledajo in preizkusijo. Če se kateri izmed njih izkaže, ostane tam in ga izšolajo, da postane odličen dresurni konj. Videla sem eno predstavo, na kateri so nastopali ti konji in bili so odlični.« Neroda si je v mislih predstavljal bele konje, kako nastopajo na zlatih odrih in zaželel si je, da bi bil takšen kot oni.

IV.

POGLAVJE

Miška so oprali in pokrtačili, da je kar sijal od lepote. Nataknilo so mu hlevsko uzdo in ga sprehodili do staje, kjer mora počakati za vzrejni pregled. Med čakanjem se je Miško ozrl po staji in opazil, da je ves hlev poln žrebet, ki enako kot on potrpežljivo čakajo, da pridejo na vrsto. Kar naenkrat pa so Miškovo razmišljanje prekinila vrata hleva, ki so se odprla in skozi je stopil mladi jahač Ben, ki je na povodcu vodil Nerodo do staje. Miško ga je začudeno pogledal in vprašal: »Tudi ti nisi popoln, so se tudi tebi drugi smejali?« Neroda se je nasmehnil in mu odgovoril: »Kličejo me Neroda, ker sem neroden. Živel sem v divjini poleg svoje mame, vendar sem naredil neumnost in zdaj sem tukaj. Kako pa je ime tebi in zakaj si tukaj?« Miško se je razveselil, saj je spoznal, da je v Nerodi odkril pravega prijatelja. »Kličejo me Miško, saj sem, kot vidiš, zelo majhen in šibek. Moja mama tu živi že od malega, prav tako moj oče in tudi jaz sem se skotil tukaj.« Neroda se je presenečeno zazrl vanj in že ga je hotel nekaj vprašati, ko so prišli po Miška in ga odpeljali v manežo. Neroda je začel na tihem upati, da ga bodo dali v čredo poleg Miška, saj je tudi on v Mišku odkril prijatelja, ki bi ga lahko razumel in mu pomagal.

V.

POGLAVJE

Miška so odpeljali v manežo, kjer so ga najprej sprehodili pred komisijo. Bilo ga je zelo strah in poskušal je biti čim boljši, čeprav so mu v glavi še vedno odmevale besede ostalih žrebičkov. Nato je komisija stopila predenj in Miško je še komaj stal na nogah. Pregledali so njegovo telo in ugotovili, da nima nobenih večjih ran. Po končanem pregledu so Miška odpeljali nazaj v stajo. Šele ko so zaprli vrata hleva, si je lahko oddahnil. Ko se je obrnil, je opazil, kako vanj strmi Neroda. Nekaj časa je še tako strmel, nato pa ga je le vprašal: »Kako je na pregledu? Kaj ti naredijo? Zakaj si tako zadihan? Te je bilo strah?« Neroda bi še stresal vprašanja, če ga ne bi Miško prekinil in začel odgovarjati: »Bilo me je zelo strah. Najprej so me sprehodili pred komisijo, nato pa me je komisija pregledala. Pogledala je, ali imam kakšne večje rane in ali sem popolnoma zdrav in tako dalje. Mislil sem, da bom umrl, tako me je bilo strah.« Po kakšni uri čakanja so v manežo odpeljali tudi Nerodo. Neroda je bil bolj pogumen, saj mu je Miško natančno opisal potek vzrejnega pregleda. Tudi njega so najprej sprehodili pred komisijo in nato ga je komisija pregledala. Ko so ga pripeljali nazaj v stajo, je vsak od žrebičkov dobil vodo in seno. Po kakšni uri čakanja so jih spustili na pašnik, kjer so se lahko gibal po mili volji. Tako so tekali do večera, ko so njihovi lastniki prišli ponje in jih odpeljali v njihove staje.

VI.

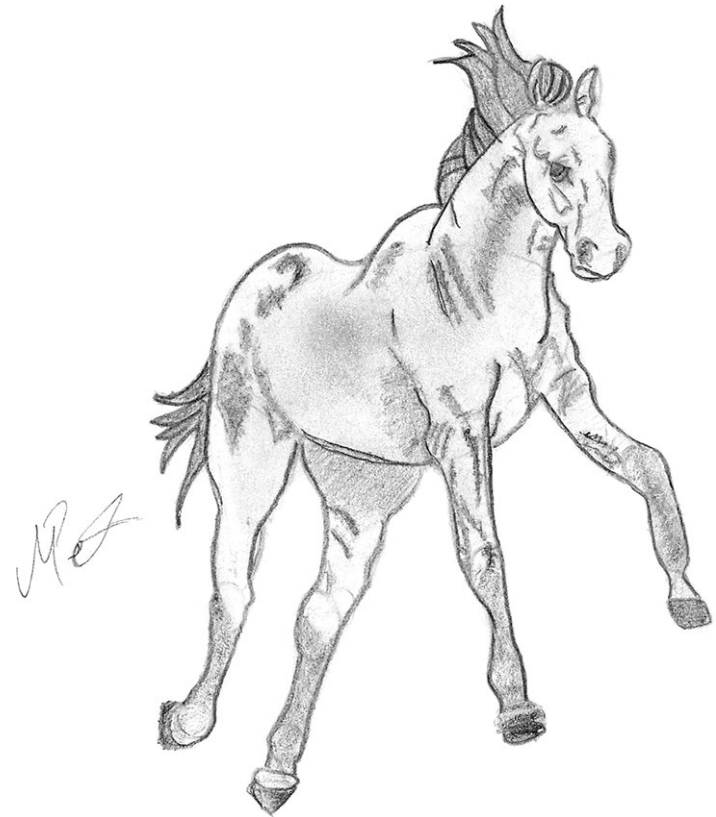
POGLAVJE

Za Miška je bila to prva noč v življenju, ki jo je preživel sam. Bilo ga je zelo strah. Vsako noč je ob njem spala mama, tokrat pa je bil sam. Jutro ni bilo nič boljše. Najprej je dobil jutranji obrok, nato pa so ga spustili na pašnik. Poleg njega so se pasli žrebički, ki se še vedno niso nehali delati norca iz njega, ampak tokrat ni bilo njegove mame, ki bi ga potolažila in objela. Bil je popolnoma sam, še Nerode ni bilo, da bi mu delal družbo in bi lahko skupaj preživljala čas. Okoli opoldneva pa so se začeli zbirati ljudje in prišel je tudi Neroda. »Zdaj bodo razglasili rezultate. Res upam, da bova še naprej ostala skupaj,« je bil neučakan Neroda. Miško ga je samo pogledal in mu s svojimi žalostnim glasom dejal: »Res upam, da ne bo še huje, že brez mame je težko, kaj šele brez prijatelja. Vsi žrebički so popolni in se zaradi moje drugačnosti delajo norca iz mene.« Veliko žrebet se je zbralo pri ograji in si ogledovalo potek prireditve.

VII.

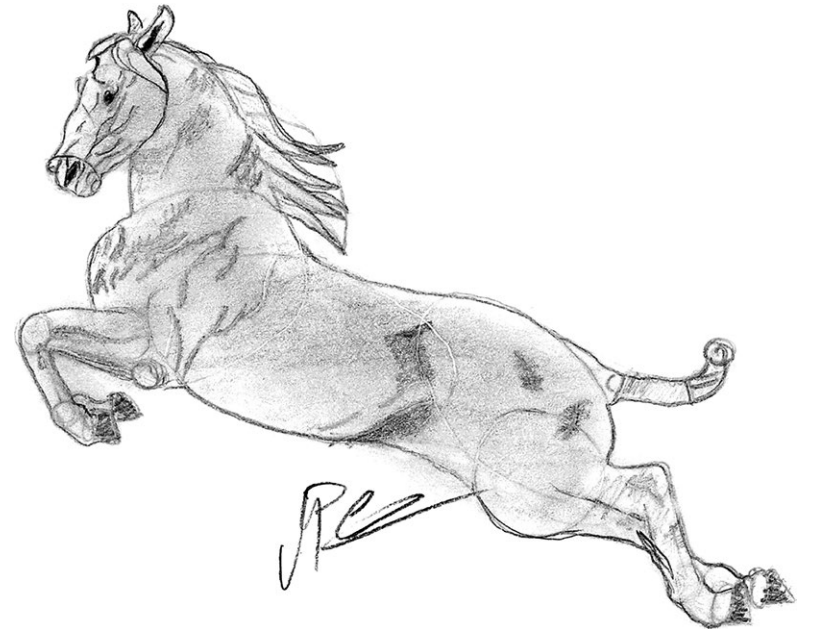
POGLAVJE

Rezultati za marsikoga niso bili ravno najboljši, vendar vseeno dobri. Žrebeta so razvrstili najprej na žrebce in kobile, nato pa ti dve skupini še na dve manjši, in sicer na tiste, ki so bili po videzu lepši, in tiste, ki so bili manj popolni. Tako sta Neroda in Miško ostala skupaj. Miško, ki je od starejših konj izvedel, kaj jih še čaka, je to seveda takoj povedal Nerodi: »Zdaj nas bodo odpeljali na višje pašnike. Tam bomo do zime in spomladi bomo spet odšli tja. Ko bomo stari štiri leta, bomo začeli s šolanjem dresure in če se bomo izkazali, nas bodo naučili tudi elemente šole nad zemljo.« Neroda je bil zelo radovedne sorte, zato je spraševal še naprej: »Torej, če se izkažemo, bomo ostali tukaj za vedno?« »Najbrž, vendar ne samo mi, ampak tudi naši jahači. S tem mislim Bena, jaz pa imam jahačico po imenu Medea,« je povedal Miško in pri tem jedel travo.

VIII.

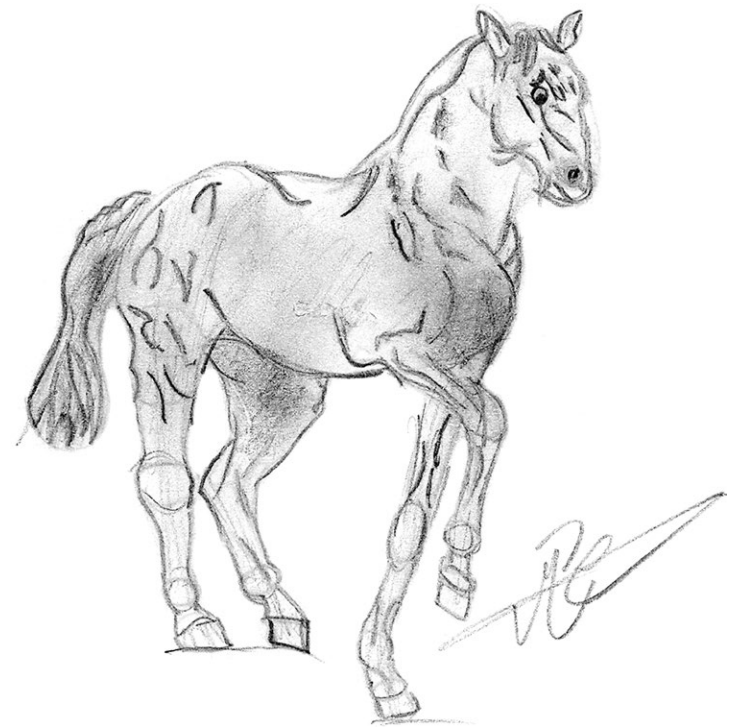
POGLAVJE

Naslednja tri leta sta Neroda in Miško preživela na pašnikih, kjer sta se neizmerno zabavala, a prišel je čas vzrejnega pregleda. Neroda je bil še vedno precej neroden, a Miško je zrastel v pravega orjaka. Miška so začeli šolati in prav tako Nerodo. Neroda si je neizmerno želel, da bi postal boljši, saj si življenja brez najboljšega prijatelja ni mogel predstavljati. Vsak dan sta imela treninge in Miško se je v tem času izkazal za zelo nadarjenega konja, zato so ga nameravali naučiti tudi elemente šole nad zemljo. V času kosila so Miška z drugimi žrebci, ki so se učili elementov šole nad zemljo, izpustili na pašnik. Veselo so se pasli in uživali v svo-
bodi. Medtem jih je z druge strani ograde opazovalo nekaj zelo žalostnih žrebcev. Prvi je žalostno dejal: »Ah, nima smisla, da jih opazujemo, nikoli ne bomo takšni kot oni.« Oglasil se je še drugi s prav tako žalostnim glasom: »Ja, kaj pa hočemo drugega. Poglejte nas, saj smo hujši od potepuških psov.« Tretji se je začel smejati in je komaj izdaval: »S tem se ravno ne moreš hvaliti.« Četrty je le pogledoval čez ograjo in opazoval, kako uživa njegov stari prijatelj. Bil je Neroda in bil je prav tako žalosten kakor ostali žrebci v skupini, pravzaprav še bolj. Neroda in tovariši so še naprej opazovali žrebce prek ograje, ko se je nekaj teh prečudovitih žrebcev odpravilo do ograje, da bi se napili. Med njimi je bil tudi Miško. Ko so prišli do ograje, je Miško prepoznal svojega starega prijatelja in ga pozdravil: »Pozdravljen Neroda, kako si?« Nekaj drugih konjev je dvignilo pogled, vendar se ni nobeden zasmel, saj so tudi oni imeli tam prijatelje. Neroda ni niti trznil in je buljil naprej, vendar tokrat mimo Miška. Miško je zato poskusil še enkrat: »Glej, vem, da nisva več v isti skupini, ampak to še ne pomeni, da ne moreva biti prijatelja. Zdaj sem sicer lepši in močnejši, vendar mi še vedno manjka pravi prijatelj, kot si ti.« Nič se ni spremenilo, zato je Miško precej užaljen odkorakal stran in se pridružil svoji čredi. Še vedno užaljen je pogledal proti ograji in videl, kako se nje-
mu in njegovim tovarišem posmehujejo. Najmočnejši med njimi je rekel: »Ubriniti moramo svoj ponos. Pojdimo in jim pokažimo, kdo je najboljši.« Zdirjali so in podrli ograjo. Na drugi strani so se še vedno smejali, ampak ko so videli močne žrebce, kako dirjajo v napad, jih je veselje minilo. Imeli so gromozansko srečo, saj je bilo odmora konec in so jih prišli iskat njihovi jahači. Neroda si je obljubil, da ne bo več zaupal Mišku in da bo prenehal govoriti z njim.

IX.

POGLAVJE

Miško je kmalu obiskal prva dresurna tekmovanja, na katerih se je zelo dobro izkazal. Živel je poleg najboljših plemenskih žrebcev. Vsi so ga hvalili in opazovale so ga najlepše kobile. Pravo nasprotje pa je bil Neroda. Živel je poleg žrebcev, ki so bili pomanjkljivi in so jih uporabljali za jahanje in vožnjo kočije. Nobeden ni bil ravno ugleden in vsi so hodili mimo njih, kot da jih sploh ni. Ob večerih so vse konje spuščali na pašnik, kjer so se pasli. Miško se je ponovno odpravil k ograji in še enkrat poskusil pozdraviti Nerodo: »Pozdravljen prijatelj, zakaj imaš tako povešeno glavo? Kaj je narobe?« Neroda pa je spet samo odkorakal proč. Medtem ga je opazovala mlada kobila njegovih let z imenom Batosta IV in ga nato poklicala k sebi. Miško je otožno prikorakal na drugo stran, se ustavil ob ograji in vprašal: »Kaj želiš? Prosim te, bodi hitra, zdaj nisem pri volji za pogovore.« Kobila ga je pogledala in mu odgovorila: »Videla sem te, kako si govoril z žrebcom na drugi strani in spomnim se, kako dobra prijatelja sta bila v otroštvu. Od svoje prijateljice, ki živi poleg njega, sem izvedela, da ti je zameril, ker si zdaj najboljši v čredi in se tako ali tako ne boš več zmenil zanj.« Miško jo je hvaležno pogledal in jo poprosil: »Prosim, sporoči svoji prijateljici, naj mu pove, da ga imam še vedno za najboljšega prijatelja in naj ga poskusi prepričati, da mi bo rekel vsaj zdravo če ne drugega.« Batosta je samo prikimala in odšla do svoje najboljše prijateljice Gratiose XV ter ji razložila načrt.

X.

POGLAVJE

Neroda je bil zelo ponosen, saj so od njegovega pogovora z Gratio–so ostali konji gledali nanj kot na bolj uglednega. Odločil se je, da se bo pobotal z Miškom. Ob misli na ti dve stvari je postal bolj samozavesten in že pri naslednjem treningu se je zelo izkazal in smel se je pridružiti Mišku. Zdaj so tudi nanj gledali kot na enega izmed najboljših konj in naučili so ga elemente šole nad zemljo. Čas je mineval in prišla je pomlad. Na svet je prišlo veliko majhnih in nerodnih žrebet. Nobeden od njih se ni pustil potolažiti, a Neroda in Miško sta vedela, da bodo kmalu zrasli v najboljše žrebce v čredi.

